

BÉLÁS

A 815. sz. IV. Béla király cserkészcsapat rovata - <http://815.cserkesz.hu/>

Nyárázó Tábortűz

Az idei nyáron centenáriumi évet élt a magyar cserkészársadalom: a magyar cserkészlet 100 éves évfordulóját ünnepeltük meg a Nemzeti Nagytábor keretein belül, Ócsán. 3500 fő nomád körülmények között, kényelemtől, okos telefonoktól, és a hétköznapi sodrásától elzárva éltek együtt 9 napon keresztül az erdő mélyén. Okkal vethetnénk fel a kérdést: Miért?

Miért megy el egy fiatal a koszba? Olyan helyre, ahol még vezetékes víz sincs, a szülői biztonságtól távol, az internetes közösségektől távol?

A saját gondolataimmal szeretném ezt megválaszolni: Hit, remény, szeretet.

Hiszem, hogy azt, amit a jelenlegi vezetők, és amit a mi cserkészcsapatunk történelmében lévő vezetők - Szenderffy Ferenc atya csapatunk megalapítója, Kelenvölgy plébánosa, Hajdú András volt csapatparancsnok, Krasznai Gergely volt csapatparancsnok, akkori őrvezetőm, és csapatunk jelenlegi parancsnoka Kiss Róbert – mutattak nem hiába való, és munkájukkal ők is hozzájárultak ahhoz, hogy ünnepelhesük a 100. évfordulót.

Remélem, hogy ennek lesz folytatása, és többen csatlakozva, képezve magukat meglátják, hogy mennyire fontos felkarolni a fiatalokat, és együtt munkálkodni a világ jobbá tételén. Bízom abban, hogy ha megélem, hogy gyerekeim legyenek, cserkészek lesznek, és a nyárázó tábortűzre, mint büszke apa mehetek majd el a leendő lurkóim kipirosodott arcát látva az örömtől és az új élményektől.

Végezetül pedig szeretném megosztani, mennyire szeretem a IV. Béla király cserkészcsapat minden tagját, és mindazokat, akik hasonló apostoli lelkülettel és önzetlenül tudnak együtt élni másokkal. A cserkészek a nyárázó tábortűz keretein belül az őrsi produkciókkal minden évben bebizonyítják szüleiknek, hogy jól döntöttek, amikor elengedték gyermeküket cserkészkedni. Amikor én voltam kiscserkész természetesen mindezt még nem láttam át, de köszönöm, hogy biztattatok, és támogattatok, hogy le ne térjek a helyes útról. Akkor sem, ha néha nagyon nehéz volt rajta maradni...

Hajdú Péter

Csipkebogyó portya a Börzsönyben

Szombaton reggel 7 körül találkoztunk a Kelenvölgyi sulinál és indultunk a Nyugatihoz. A pályaudvaron azonban nagy meglepetés ért minket. Kiderült, hogy a 442. sz. Báthory László cserkészcsapat Levendula őrseivel fogunk együtt portyázni. A Két Lottie-s keretmese szerint, a portyánk volt a könyvbéli nyári tábor és őrvezetőink pedig az ikrek.

Míg a vonat zakatolt velünk Zebegény felé, az őrvezetők által kitalált ismerkedős játékokon keresztül igyekeztünk jobban megismerni egymást és fény derült arra is, hogy Lotte és Luise egy napon születtek, tehát ikertestvérek. Leszállás után túrara indultunk, majd több kilométer után a két őr útjai szétágaztak, hogy a „gyerekerészen” keresztül megismerjék szüleiket. Luise ment anyukájához, Lotte pedig apukájához. A Hegyes-tetőn lévő kilátó volt az új találkozási pont, de ezt sajnos nem tudtuk megmászni, mert omlásveszély miatt le volt zárva. Így egy közeli tisztáson telepedtünk le, ahol ebédeltünk, játszottunk és pillecukrot sütögettünk. Siklókkel és hernyókkal felvértezett utunk másfél óra múlva Nagymaroshoz vezetett. Itt egy kulcsos házban szálltunk meg. Miután lepakoltunk, fagyalattal a kezünkben a Duna partra indultunk, ahol a Fellegvárral szemben csücsülve időztünk. A vacsorához az utolsó hozzávalókat hosszú séta által tudtuk beszerezni. Közös munkával, a két őr elkészítette az ízletes vacsorát. A menü sajtos tészta vagy milánói volt, desszertnek vanília és csoki puding készült. Teli hassal kezdtünk neki az esti programnak, melyben a két őr különböző feladatok során versengett a cukorkákért. Kimerülten a sok élménytől, az esti ima után mindenki hálósájkába bújt. Másnap reggel 8 körül már mindenki szorgosan pakolta táskáját és rendet rakott, majd a teraszon reggeliztünk kalácsot kakaóval. Ezután hátizsákjainkkal a templom felé vettük az irányt. A lelki töltet után a vasútállomásra indultunk haza.

Úgy gondoljuk, mindenki nevében mondhatjuk, hogy nagyon örülünk, hogy megismerhettük Dettit, Sárít, Mimit, Juditot, Barbarát és Daniellát, és reméljük, hogy találkozunk még!

Zsuzsi, Évi és Hanna